

2

ZDRAVÍM ŤA, BROOMSFIELD!

Sme na ceste len pätnásť minút a už sme niekde za mestom.

No vážne!

Obklopujú nás kukuričné polia, kravy, domčeky a červené stodoly.

Kto by tušil, že rozkošný zapadákov máme prakticky za rohom?

Broomsfield je už úplne pánubohu za chrbtom, lebo cesta tam trvá celú hodinu. Navyše je samá zákruta a na domoch sú vianočné svetielka – výzdobu si tu očividne nechávajú po celý rok.

Troma slovami: *veselé a čudácke.*

„Henry, pozri sa! Ideme okolo cintorína! Zadrž dych!“

Obaja sa zhlboka nadýchneme a nafúkneme líca, až kým nie sme za cintorínom. Takto to už od malička robievame.

Jedným slovom: *tradícia.*

Pred Harveyho múzeom klobúkov hlasno vyfúkame.

Múzeum KLOBÚKOV, kto už kedy počul o takej šialenosti?

A prečo sú vlastne na vidieku šibnuté atrakcie pre turistov?

To mi pripomenie úplne bláznivý zábavný park so zoo, kam sme chodili, keď sme boli malí.

„Pamätáte si na Veselolandiu?“ vyhrknem.

Spomínanie na detstvo mi náhle zlepšilo náladu.

Cítim sa pri tom šťastná a v bezpečí.

Henry sa zasmieje.

„Na tú nemôže nikto zabudnúť!
Vo Veselolandii by mohli nakrútiť aj desať hororov!“

Tu sa s Henrym stopercentne zhodneme.

Všetky atrakcie vo Veselolandii boli najmenej päťdesiat rokov staré.

Bolo to ako návrat do minulosti.

Dokonca tam mali čudesné bábkové divadlo a strmú rozheganú šmýkačku v gigantickej čižme! Tuším to malo niečo spoločné s básničkou o ženičke, ktorá bývala v čižmičke...

Brrr!